

O CHELTUIALĂ VATICANĂ CARE NU EXISTĂ

gillettenarrative.com · GILLETTEVATICANO

GILLETTEVATICANO

O cheltuială vaticană care nu există

Vaticanul a publicat recent informații privind remunerația Cardinalilor și a Sfântului Părinte.

Cifrele în sine nu sunt deosebit de surprinzătoare. Mulți Cardinali, mai ales cei care slujesc în interiorul Vaticanului, ar primi, se spune, între 3.000 și 5.000 de euro pe lună.

Ceea ce surprinde este cu totul altceva.

Salariul oficial al Papei este zero.

Vaticanul îi acoperă direct nevoile și cheltuielile personale.

La prima vedere, asta poate părea nobil, chiar admirabil. Pare în acord cu natura spirituală a funcției și cu tradiția unei Biserici care a deosebit de multă vreme slujirea de îmbogățirea personală.

Și totuși, cu cât reflectezi mai mult, cu atât apare o simplă întrebare omenească.

Dacă Papa ar dori să cumpere un ziar, o înghețată, o sticlă de apă, sau pur și simplu să plătească o cafea, ar putea să o facă în întregime singur?

Problema nu este suma de bani.

Problema este autonomia.

O viață în care fiecare cheltuială personală este absorbită de o instituție este și o viață în care intimitatea poate dispărea, singurătatea devine rară, iar până și cel mai mic gest personal riscă să devină o chestiune administrativă.

Și totuși, înainte de a fi Sanctitatea Sa, el este un om.

Un om născut într-o familie.

Un om cu prieteni, amintiri, rude și afecțiuni personale.

Un om care, deși poartă una dintre cele mai solicitante responsabilități de pe Pământ, ar trebui să păstreze demnitatea de a administra măcar o mică parte din propriile resurse.

Acest aranjament pare mai puțin un principiu spiritual și mai mult moștenirea unei alte epoci.

Nu o relicvă teologică.

Una managerială.

Gândul acesta m-a dus să imaginez o alternativă simplă.

Nu o reformă economică.

Un ritual corporativ adaptat realității omenești.

Dacă Cardinalii primesc între 3.000 și 5.000 de euro pe lună, de ce să nu se structureze remunerația prin:

- o indemnizație de bază fixă.
- o componentă legată de obiective măsurabile.
- o componentă legată de contribuții calitative.
- și o recunoaștere simbolică pentru Sfântul Părinte, echivalentă cu un mic procent din veniturile instituției.

Nu ca să-l facem bogat pe Papă.

Nu ca să comercializăm credința.

Nu ca să transformăm Biserica într-o corporație.

Ci pur și simplu ca să legăm responsabilitatea de recunoaștere.

În orice organizație, conducerea își trage în cele din urmă puterea din oamenii pe care îi slujește și îi coordonează. Cu cât comunitatea este mai puternică, cu atât instituția este mai puternică. Cu cât instituția este mai puternică, cu atât mai mare este legitimitatea conducerii ei.

Vaticanul nu este o corporație.

Dar nici cea mai vizibilă figură religioasă de pe Pământ nu ar trebui pusă în poziția paradoxală de a exercita o autoritate imensă fără a poseda absolut nicio autonomie economică personală.

Acesta nu este un argument teologic.

Este unul omenesc.

De două mii de ani, Biserica predică comuniunea, solidaritatea și ideea că puterea vine din unitate, nu din izolare.

Poate că acel principiu ar trebui să se aplice și la vârf.

Pentru că indivizii, singuri, sunt rareori puternici.

Întotdeauna unirea este cea care creează puterea.

Iar dacă acea lecție este adevărată pentru credincioși, ar trebui să fie adevărată și pentru omul care și-a petrecut viața predând-o.

Lădat fie Isus Cristos.

Ferdinando

P.S. — M-am trezit întrebându-mă: dacă Sanctitatea Sa depinde în întregime de instituție, și nimeni nu îi împrumută nici măcar un dolar, cum se presupune că ar putea să vină să mă întâlnească?